

Om end det Bølb, der udfordres i Kommunen eller Staten, stiger eller falder, behøver man ikke at forandre Skatteprocenten. Naar der f. Ex. det ene Aar er svaret 3 pCt., kan man det næste Aar, selv om man behøver et mindre Bølb, meget godt beholde den samme Skatteprocent, idet man simpelthen kan tilvejebringe den Lettelse for Borgeme, hvorefter der er Tale, derved, at man forandrer Fradraget; naar dette det ene Aar f. Ex. har været 500 Rd., kan man det næste Aar lade det blive f. Ex. 600 Rd. Derved opnaas paa en simpel Maade en Lettelse i Skattebyrden, en Lettelse, som Ingen har Grund til at beklage sig over, da den netop kommer de mindre Statterdere til gode, og det er jo dem, hvis Skattebyrde man naturligvis særlig er henvist til at søge lettet. Man vil dernæst ved dette System opnaa, at man undgaar Spring i Skattefaldene. De Herrer, som have sjaanet Ministerens Skala i § 11 nogen Opmærksomhed, ville se, at man der ofte springer paa en besynderlig Maade. Sammenligner man f. Ex. en Mand, der har en Indtægt af 1999 Rd., med en Mand, hvis Indtægt er 1 Rd. større, altsaa 2,000 Rd., vil der indtræde den Forskel, at den Forstævnte, naar Skatteprocenten er 2 pCt., vil komme til at svare 37 Rd., medens den, hvis Skatteindtægt er 1 Rd. større, vil komme til at svare 40 Rd., altsaa 3 Rd. mere. Man vil maaske sige, at der altid maa være en vis Ørindse, og at al Ulighed derfor ikke kan undgaa, men jeg siger: Jo, thi efter det System, jeg taler om, vil den Mand, der har en Skatteindtægt af 2,000 Rd., kun komme til at svare 3 Mk. mere end den Mand, der har de 1999 Rd.; Grunden til, at Forskellen er saa stor, er den, at Summerne afrundes nedad til en Sum, hvori 25 kan gaa op. En Indvending, der muligens vil fremsættes imod Systemet, naar det ikke gjenføres med visse Modifikationer, er den, at det, naar Borgernes kommunale — og tilbørlig ogsaa deres politiske — Valgret er afhængig af, om de svare Stat, vil medføre, at den Mand, der har en jevn Indtægt af f. Ex. 500 Rd. aarlig, det ene Aar vil have Valgret, men ikke det andet. Dette kan dog meget godt afhjælpes ved en Bestemmelse, der, selv om § 11 bliver staaende, er at anbefale, den Bestemmelse nemlig, at det tillades, at enhver Borger, ligegyldigt hvor stor eller lille hans Indtægt har været, skal kunne erhverve sig Valgret imod at betale Stat. Det er en smuk Maade at imødegaa den Anke paa, at man deler Borgeme i to Klasser, saaledes at de, der have en vis Indtægt, faae Valgret, men de andre ikke. Denne Anke vil blive imødegaaet, naar der i Loven optages den Bestemmelse, at det, naar Valgsterne blive affattede, staaar enhver Borger frit for at melde sig til Minimum af Stat og at sige: Jeg ønsker i ethvert Tilfælde at betale Stat, hvad enten I sætte Minimum af Stat til 500, 600, 700

Rd. o. s. v. Det er mulig ikke lykkedes mig at gjøre Tanken fuldstændig klar, men det er ogsaa vanskeligt, naar man ikke vil komme ind paa vidtløftige Forklaringer og Beregninger. Jeg skal imidlertid tillade mig at fremlægge det Materiale, jeg har, for det eventuelle Udvalg, og jeg haaber, at dette da vil skænke det den Overveelse, jeg tror, det fortjener. Om Forslaget end ved første Diekast kan synes noget fremmed, vil det dog efter min Overbevisning vinde, jo mere Ueighed man gjør sig for at trænge tilbunds i det. — Der er endnu en Bemærkning, jeg vil tillade mig at fremsætte, da den vedrører et mere almindeligt Punkt i Lovforslaget. I andet Stykke af § 25 siges det, at Vigningslisten i Kjøbstæderne skal tilstilles vedkommende Overligningskommission, som derefter fremsætter de Bemærkninger ved samme, hvortil den maatte finde Anledning, for Amtmanden, og denne: har derpaa at forelægge Sagen for Indenrigsministeren, der da tager endelig Bestemmelse i Sagen. Her have vi igen en Anvendelse af den høitærede Indenrigsministers Tilveielighed til at indsette Amtmanden som et Mellemled imellem kommunale Autoriteter og Indenrigsministeren. Ifølge den gjældende Kjøbstadkommunallov har Amtmanden ikke Noget med Kjøbstadkommunernes Anliggender at gjøre, og jeg ser ikke, hvorfor han her skal puttes ind imellem Overligningskommissionen og Indenrigsministeren. Meningen med denne Bestemmelse er at sørge for, at der saavidt muligt kan komme Ensartethed tilstede imellem de forskjellige Kommuner — ogsaa Kjøbstadkommunernes — Skatteberegning og i hele Forholdet med Hensyn til Skatteberegningen; men denne Ensartethed kan væsentlig kun tilvejebringes gennem selve Ministeriet. Det kommer ikke saa meget an paa at faae Ensartethed imellem Kjøbstæderne i samme Amt; men det kommer mere an paa at faae Ensartethed imellem samtlige Kjøbstæder i Landet; og dette vil kun kunne kontrolleres i selve Ministeriet. Hvad Amtmanden skal gjøre, og hvorfor han ogsaa paa dette Skæb skal blandes ind i Kjøbstæderens kommunale Anliggender, hvor Staten jo har Borgemeesteren som sin Repræsentant og som den Mand, der skal varetage Statens Lær ligeoverfor Kommunen, maa jeg sige, at jeg ikke rigtig fatter.

J. M. Hansen: Jeg skal begynde med at udtale, at det vistnok vilde have været meget ønskeligt, om den høitærede Minister havde set sig i Stand til noget tidligere i denne Samling at indbringe nærværende Lovforslag. Det er et overordentlig vigtigt Lovforslag, og vi ere nu beskæftigede med saa mange andre vigtige Lovarbejder, at det forekommer mig at ville være vanskeligt, naar man ikke kan tage det nærværende, nogenlunde som det foreligger, at faae Behandlingen af det tilendebragt i nærværende Samling. Jeg skal dernæst yttre, at den ærede Tale, der først havde